

412. Συλλαβικός Ρόμβος

Σύμφωνο κάποιου γαλλικού,
Επίρροια υπερθετικό,
Με μία πρωτεύουσα μαζί
Κι αγωνισμάτων τόπον,
Τέλος με κάτι τι ποῦ ζῆ,
Θά κάμουν χωρίς κόπον,
'Αν μπουνε δλα στή γραμμή,
Τὸν Ρόμβο μου εἰς μιὰ στιγμή.
'Εστάλη ἐπὶ τοῦ Τέλλου 'Αγρε

413. Ἑλλητισύμφωνον

50 — 01000
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Δοξασμένης 'Ελλάδος

414. Γεῖφος 'Ινδικῶν

Ἐ10 (προστακτικῆ.) 32 (προθεσις.) τ2 (ἄρ-
θρον) Δ8 (τίτλος περιοδικῆ.)
'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίας

Οἱ ἐπιθυμῶντες νὰ δώσωιν ἀρίστην μόρφω-
σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διαταρᾶσεως τῆς
υγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν
εἰς οἰονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι
τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι
τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΕ
τῶ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπιτήδεος διὰ τὰ μικρὰ
παῖδια ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν
φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἰθουσαι εὐρεταί μεση-
μβριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα
ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαί
κρήναι, Lawn Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστά-
σεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπιπλοῦσις πολυτελής,
προσωπικὸν ἐκλεκτὸν, ἐπιβλεψίς ἐνδελεχῆς,
λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν
οικοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμάσιον,
κασιτῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς
Σχολῆς ἐν ἔξοχικῶν Ἑλβετικῶν Σχολείων, τὸ
ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων
κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλ.δ. στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδεδωμέντάς μας λεπτά 5
μόνον] με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με
κεφαλαία τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ
ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8ῆ
λέξεις ἀπλά. — Αἱ μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Βέβαια δὲν τὸ ἐγκρίνω τὸ ἐπίκαιρόν σας,
Μπαρουτοκαπνισμένη.
Μπουμπουλίνα (II, 330)

Θεράμ συγχαρητήρια, φιλότιμη Ἀθίνατα
1821—1912, δι' ἐπιτυχίαν.
'Απολοσθὲν Ἰδεώδες (II, 331)

Ψηφίσατε τὰ πατριωτικὰ ψευδώνυμα:
ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ
ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ἄχομαι ἀνταλλαγῆν δελταρίων καὶ Μ. Μυ-
στικῶν Ἑλληνιστί, Γαλλιστί, Ἑσπε-
ραντιστί, διάφορα ζήτηματα πρὸς λύσιν, ἐρω-
τήσεις καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ, τι ἀφορᾷ τὴν φιλο-
λογίαν. — Κ. Σαμαρᾶς, Καρλόδοσι Σάμου.

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἰσχυρίζονται ἀντιπρόσωποι Συλλόγου «Ἐνω-
σεως» εἰς Λευκωσίαν: Ἐθνικὸς Στόλος
καὶ Πέννα τῆς Διαπλάσεως.
'Ο Πρόεδρος: Ἑλλάς τοῦ Ρήγα (II, 335)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΔΟΞΑ,,

Ἰδρυθῆ Σύλλογος «ΔΟΞΑ» ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει πρὸς διδασίαν τῆς «Διαπλάσεως»
καὶ κατὰ τὸ δημοφιλῆσμά βράβεισιν τῶν

ὠραιότερων ψευδωνύμων. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ
εἶνε δρ. 2,40. Γενόμενον ἀρχαιεραῖον ἐξελέ-
γησαν: Πρόεδρος Ἀσπὴ τῆς Ἐλευθερίας,
Γραμματεὺς Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ταμίης
Ἀτρώμητο Εὐζωνάκι. Ζητοῦνται ἀντιπρό-
σωποι δι' ἄλλας πόλεις. Διεύθυνσις: Mr Ath.
Doros, Banque Imperiale Ottomane, Ga-
lata, Constantinople. (II, 336)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Κεῖμεθ ἐστὴν Τροπαίουχον «Νίκη» εἰ-
μεθα καὶ θά τὴν ὑποστηρίζωμεν πάση
δυνάμει.

Β. Ἀσημάκης, Ν. Βόγιας, Γ. Βακαλοῦλης,
Α. Γρεβενίτης, Ἰωάν. Δέδες, Α. Καραγιάν-
νης, Α. Λέγγος, Κ. Μητσάκης, Ε. Μπαταού-
λης, Κ. Μεταφωτῆς, Μ. Σακουριζάκη, Τ. Συ-
ληβρίδης, Ν. Τάτσης, Δ. Μπαμπούρας, Χ.
Προκόπης, Γ. Μάνθος, Σοφία Ζωσιμάδου,
Καλλιόπη Ἀλεξάνδρου, Χαρίκλεια Οἰκονο-
μοπούλου, Δημήτρα Μαρκατά, Ζωή Τσαούση,
Κατίνα Λάμπρου. — Πάντες ἐκ Λαρίσης.

Ζήτω ἢ Ζήτω ἢ «Νίκη»!!!

Σ. Βεζύρης, Α. Μουρουντζῆς, Εὐτ.
Τσάλα, Βυαγγεῖλα Κιαπέκου, Μαρία Κιαπέ-
κου, Νικόλαος Κιαπέκου, Ἄρ. Δεδούσης, Ἄλ.
Χρηστοφίλης, Κωνστ. Κορόζης, Ἄθ. Ἀθα-
νασιάδης, Ἡλ. Φώτης, Νικόλ. Πανταζῆς,
Λαζ. Δράκος, Νικόλ. Σπύρας, Κ. Θεσσαλο-
νικισίς. (II, 338)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἀγαπητὴ Ἀττικὴ Δύσις, γιὰ τὴ γιορτῆ
σου δέξου ἓνα μουκίετο εὐχές.
Ἀναστηθεῖσα Ἡπειρος. (II, 339)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΛΛΑΣ,,

Ἀποτελέσματα Δαχείων: — 178 ἐτησίαν
συνδρομῆν. — 15, 46 ἀνὰ ἑξαμηνιαίαν. —
182, 63, 17 ἀνὰ τριμηνιαίαν. — 103, 32, 38, 75,
93, 138, 119, 70 ἀνὰ τέσσαρα τετράδια Μι-
κρῶν Μυστικῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες νὰ μᾶς ἀπο-
στείλωσι τὰς διευθύνσεις των.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Θριαμβεῖται! Ἐμπρός! Ὁ ἀγὼν ἀρ-
χεται. Προεληθῆμεν ὑπὸ τῶν ἀντι-
πάλων μας καὶ ὀρείλομεν ν' ἀγωνισθῶ-
μεν. Ἐμπρός! Τὸ σύνθημά μας ἔνα:
ΖΗΤΩ Ο 'ΘΡΙΑΜΒΟΣ!
Ἀήτητος Εὐζωνος (II, 341)

Σύλλογε «Νίκη», τὸ σχέδιόν σου εἶνε προ-
ωρισμένον ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀποτύχη. Τὸ
ἤξυρομεν τόσον καλά, ὅσον οὔτε σεῖς οἱ
ἴδιοι. Ἡμεῖς πρὸς τὰς ἀγγελίας τῶν ὑπο-
στηρικτῶν σου, πλὴν 20 τῶν ἄλλων ἀγο-
ραστῶν, ἀντιπαράτασσομεν 50 ψευδιων-
μοῦχα μέλη εἰς τὸ 36 φυλ. καὶ ἄλλα τόσα
προσεχῶς, ἐξαιρουμένων τῶν μελῶν τῶν μὴ
ἐχόντων ψευδώνυμον. — Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ἀττικὴ Δύσις, δέξου γιὰ τὴ γιορτῆ σου
χίλιες θερμῆς χρυσῆς εὐχές. — Ὁ «Θρί-
αμβος» θριαμβεῖται. Ἐυχαριστῶ θεοῦδις.
Ἀήτητος Εὐζωνος. (II, 343)

Σπάθη τοῦ Βουλγαροκτόνου, Λουδο-
βίκε Μπετόβεν. Καταστατικὰ ἀπέ-
στειλα. Σὺς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ζήτω ὁ
«Θρίαμβος». — Ἀήτητος Εὐζωνος.

Ἀπορῶ πῶς περιελήφθη εἰς τοὺς ὑποστη-
ρικτάς τῆς «Νίκης». Δηλῶ ὅτι δὲν
ἀνῆλθα εἰς οὐδένα σύλλογον.
Διονύσιος Α. Παπαγεωργίου. (II, 345)

Ἐυχαριστῶ πάντας τοὺς συγχαρέντας ἐπὶ
τῇ διορισμῶ μου ὡς Ὑπουργοῦ τῶν
Ναυτικῶν τῆς κραταιότητις «Θριαμβευτικῆς
Αὐτοκρατορίας».
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 346)

Στέφανο σὴν Γαλανή μας. — Ἰδιαιτέρως
ὄμιν πολλὰ εὐχαριστῶ. Ἐπίσης σὲ συγ-
χαίρω διὰ τὸ ἀξίωμα σου εἰς στρατηγῶν.
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 347)

Τηλεγράφημα. — Ἀπελευθερωθεῖσαν
Ἡπειρον, Ἀθήνας: Ἀνάγκη ἐξωφλη-
σθε ἰσχυρόν σας.
Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος (II, 348)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια πανταχῶθεν, προ-
τιμῶ καλλονάς. — Ναυτάκι τῆς Χαλ-
κίδος, Poste-restante, Χαλκίδα (II, 349)

ΖΗΤΩ Η 'ΝΙΚΗ,,!

Ἀγαπητὴ «Νίκη» ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ποθοῦ-
μεν τὴν νίκην, ἐγγραφοῦμεθα εἰς τὸν
Σύλλογόν σας. — Πρίγκιψ Ἀρνεῖοῦ, Π.
Βλάσης, Α. Κίνας (Κόρινθος) (II, 350)

ΠΡΙΓΚΙΨ ΑΦΝΕΙΟΥ
Ὑποψήφιος Δημοψηφισματος

Ο Πρίγκιψ Ἀρνεῖοῦ ἔρχεται, καμαρω-
τὸς κυτταί. Μ' ἔνθη λευκὰ νὰ ράνετε
αὐτὸν ὅπου περνᾷ. — Πανελλήνιον Ὀρειῶν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 305).

- ΑΘΗΝΩΝ: Γεώργιος Σπίνης, Τορπιλλοβό-
λον II.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρίλ. Γ. Σωτηρόπουλος,
Γεωσ. Α. Χριστοδούλου.
ΙΘΑΚΗΣ: Βάσω Κουμανταρέα, Ἰουλιὰ Ν.
Μερκάτη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Λένα Γ. Τρύφωνος, Βασιλικὴ Δ.
Κομψῆ, Ἀλας Ν. Μουσοῦσης.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλειος Ε. Διοσκότου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἄσαν. Α. Κανιάρης, Πρίγκιψ
Ἀρνεῖοῦ, Δοξασμένο Ἑλληνοστάυλο
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μιχ. Παπαζήσης.
ΣΙΑΦΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Παν. Ἰ. Τσίντζιρας (δις).
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δανάη Ε. Μενεξή.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Παν. Γλυκοφρίδης (34), Παν.
Χρ. Αεβέντης (34).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληρωθῆ ὁ ἐν
Σιδηροκάστρῳ ΠΑΝ. Ι. ΤΣΙΝΤΖΙΡΑΣ, ὁ ὁποῖος
ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.
Πλεονάζουν λ. 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαίδωνος]

- ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ.
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα
Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ κ' ἄλλα και-
νοῦργια Διηγήματα (1908-1911).
Πέντε κομψά, καλλιτεχνικὰ βιβλία.
Ἐναστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ πέντε μαζί, δρ. ἢ φρ. 13
Ἐξεδόθη καὶ ὁ Α' τόμος τοῦ
«ΘΕΑΤΡΟΥ». Τιμᾶται φρ. 4.
Πᾶσα παραγγελία πρὸς τὸν κ. Γρηγ.
Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐυρείδου,
Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηροῦσας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates for different regions and terms. Includes columns for 'Εσωτερικῶς' and 'Ἐξωτερικῶς' with prices for annual and quarterly subscriptions.

Κάθε πάγκος ἐχρησίμευεν ὡς βῆμα εἰς αὐτοσχέδιον ρήτορα... (Σελ 309 στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μηνός, ἐνε-
θμεῖτο ἀκόμη τὴν ὑπόσχεσίν του. Καὶ
ὄταν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ζιρο-
φλέ, δεκαπέντε ὠραία σκούδα, εἶβεν
ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ ἦτο ἀριστόν, διὰ νὰ
ἐπιχαρήσθῃ τὸ τῆξιδὶ του, καὶ ἀνήγγει-
λεν ὅτι ἐπιχεῖμας προσεχῶς.
Ὁ οἰνοπώλης ὄμως τῷ ὑπενόημισεν,
ὅτι μεγάλαί εἰσοδαὶ θὰ ἐγίνοντο εἰς τὸ
Παρίσι, διὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τῆς
Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἰσχυρίσθη, ὅτι θὰ
ἐξημίωμεν πολὺ τὸ ἐμπόριόν του, ἂν τὸν
ἄφινεν εἰς τέτοιαν στιγμήν.
Ὁ μικρὸς ὑπεχώρησεν, ἔλαβεν ὄμως
τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέρχεται καθε ἀπόγευμα
καὶ νὰ τριγυρίζῃ εἰς τὸ Παρίσι, με πε-
λάτας τῆς ταβέρνας, προθύμου πάντοτε
νὰ παίρουν μαζί τῶν τὸν πρῶτον φυλα-
κισμένον.
Πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὰ θεά-
ματα τῶν δρόμων, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
ἦσαν τερπνὰ καὶ ποταίλα.
Πότε ἐπήγγαζον νὰ ἰδοῦν τὴν διαρπα-
γὴν ἐνὸς ἀρτοποιαίου, ἢ τὴν κατάσχεσιν
ἐνὸς κάρρου φορτωμένου ἄλυσρα. Πότε
ἐκαμναν τὸν περιπάτον των εἰς τὸν Βα-
σιλικὸν Κήπον, τοῦ ὁποῖου κάθε πάγκος

ἐχρησίμευεν ὡς βῆμα εἰς κάποιον αὐτο-
σχέδιον ρήτορα, ὁ ὁποῖος ὠμιλοῦσεν ἐ-
ναντίον τῶν βασιλικῶν προνομίων, ἢ συ-
νεβούλευε νὰ φυλακισθῶν ὅλοι οἱ ἀρι-
στοκράται.
Ὁ Μπόμπης παρερῆθη καὶ εἰς τὰς
ἀλημονήτους ἐορτὰς τοῦ Πεδίου τοῦ
Ἄρως κ' ἔταβε μέρος, με κόκκινον
σκουφον, εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔκα-
μν εἰ ἐπαναστάται ἐπὶ τῶν ἐρισιπῶν
τῆς Βασιλείας, τὴν πρῶην ἐπέτειον τῆς
ἁλώσεως.
Ἐπὶ τὴν θεατὴς ὄλων τῶν ἐχλαγω-
γιῶν τῆς οἰματρῆς ἐνεῖνης ἐποχῆς,
εἰσέβηκε μάλιστα μετὰ τοῦ λαοῦ καὶ
εἰς τὸ Κεραμαικόν, καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι
τοῦ Μπόμπη ἐπῆρεν ἓνας ἐπαναστά-
της τὸν κόκκινον σκουφον, τὸν ὁποῖον
ἤθελε νὰ φορέσῃ εἰς τὸν μικρὸν
Διάδοχον, τὸν Δελφίνα τῆς Γαλ-
λίας.
Ὅστε καὶ ὁ Μπόμπης ἐφύρουσε
κόκκινον σκουφον; Καὶ αὐτὸς λοι-
πὸν εἶχε γίνῃ ἐπαναστάτης;
Ὡ, ναί! Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ
περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔξυθε
τώρα, ὁ πρῶην εὐνοούμενος τῆς Αὐ-
λῆς, ὁ μικρὸς τζοκεῦ, ὁ ὁποῖος ἔ-
λαβε τὴν τιμὴν νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς
Βασιλείας, — ἔτσι, ἀπὸ φιλοτιμίαν,
διὰ νὰ εἶνε ὁμοῖος, καὶ αὐτὸς με τοὺς
ἀνθρώπους τοῦ τὸν περιετοιχίζαν
εἰς τὴν ταβέρναν καὶ τὸν ἐγάιδευαν —
ἔφθασε νὰ κερνηθῇ τὸ ἀριστοκρατικὸν

παρελθόν του καὶ νὰ κάμῃ τὸν «πα-
τριώτην.»
Ἄκούων διαρκῶς εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ
Γρηγοῦ Βουργουνδικῶ, φλογεροῦς
λόγους ἐξαιρόντας τάχα τῆς ἐλευθε-
ρίας καὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ λαοῦ, κα-
τήντησε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀλη-
θινὰ «θῦμα τῶν τυραννῶν» καὶ νὰ παίξῃ
τὸν ρόλον τοῦ θαυμάσιου.
Ὁ Ζιροφλέ δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην
νὰ τὴν προτρέπῃ νὰ λέγῃ ψεύματα. Ὁ
Μπόμπης ἐφεύρισκε μόνος του δραματι-
κὰς ἱστορίας περὶ Βασιλείας, τὸ δὲ ὑ-
γρὸν ἄχυρον, ἢ σκοτεινὴ εἰρκτή, αἱ ἄ-
ράχαι καὶ τὰ βασανιστήρια, ἐπανήρχοντο
συχνὰ εἰς τὰς διηγήσεις του.

Χάρις εἰς αὐτὰς ἐγένεον ἀκόμη γνω-
στότερος καὶ συμπθεστέρος εἰς τὴν συν-
οικίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου. Καὶ δὲν
ἐγίνετο λαϊκὴ διαδήλωσις, ἐορτῆ, χο-
ρός, συμπόσιον, χωρὶς νὰ ἔχη ὁ Μπόμ-
πης τὴν τιμητικὴν θέσιν.

Ὁ Ζιροφλέ, κατενθουσιασμένος ἀπὸ
τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ προστατευμένου
του, τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὸν δρόμον αὐ-

Ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μπόμπη ἐπῆρεν ἓνας ἐπα-
ναστάτης τὸν κόκκινον σκουφον... (Σ. 309, στ. 6)

τόν και τῷ ἔδειχνε τὴν μεγαλύτεραν καλωσύνην.

Ἐπιτέλους ὁ Μπόμπης ἤρχισε νὰ πίνει! Ἀλλὰ φαντασθῆτε ἂν δὲν θὰ τὸ ἐπάθαινε και αὐτὸ ἔνα παιδί, ποῦ ἐζούσεν ἐπὶ μῆνας τώρα εἰς μίαν ταβέρναν, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθρώπων ποῦ συνεζήτουν με τὸ ποτῆρι ἐστὸ χέρι και ἤθελαν νὰ τσουγγρίζουν μαζί του «εἰς ὑγίαν τοῦ Ἐθνους!»

Ὁ μικρὸς τζέκευ ἀπέβαλε τὰς ἐξείς τῆς πρώτης του ἐγκρατείας και τώρα ἔπινε κρασι, ρακὴν, ὄ, τιδῆποτε.

Μὲ ἄλλους λόγους ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ ἔνα παληό-παιδο.

Εὐτυχῶς, ἐπῆλθε κάτι ποῦ τὸν ἐσταμάτησεν εἰς τὸν κακὸν αὐτὸν κατήφορον και τὸν ἀπέσπασεν ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζωὴν ποῦ ἐζούσε, διὰ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς νέας και ἥρωϊκὰς περιπετείας.

Παλαιὰ γνωριμία.

Ἦτον ἔνα πρῶτὸ τοῦ χειμῶνος τοῦ 1791. Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, και ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξέλθῃ δι' ὑπηρεσίαν τοῦ προϊσταμένου, ἔτρεχε γρήγορα, με τὰ χέρια εἰς τὰς τσέπες και τὸν κόκκινον σκοῖφον ὡς ταυτιά, βιαζόμενος νὰ ἐπανεύρῃ τὸ θάλαπος τῆς ταβέρνας και τὸ ἀχνίζον πῶντσι, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ προσέφεραν βέβαια εἰ φίλοι του μὲλις ἐπέστρεφεν.

Ἐξαφνα εἶδεν ἔνα ἀλλόκοτον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε πλησίον του ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, πρὸς τὸ μέρος τῶν τοίχων. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφορούσεν ἔνα τεράστιον γουνωτὸν μανδύαν, ὁ ὁποῖος, διανηγόμενος, ἄφινε νὰ φαίνεται πολυτελεῆς ἐνδυμασία ἀπὸ οὐρανὶ μεταξωτὸν με ἀργυρὰ σειρήνια. Τὸ καπέλλο του ἦτο στολισμένον με ἄσπρα πτερά, τὰ δὲ βελούδινα σκαρπίνια του με πολυτίμους λίθους. Εἰς τὰ δάκτυλά του ἐπίσης ἐσπινθηροβόλουν ἀδάμαντες και ρουμίνια.

Ὁ Μπόμπης, βαδίζων ὀπισθεν τοῦ ἀλλοκότου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἐσυλλογίζετο: «Μὰ ἐγὼ τὸν γνωρίζω!.. Κάπου εἶδα αὐτὴ τῆ γούνα κι' αὐτὰ τὰναριθμητὰ δακτυλίδια!»

Διὰ νὰ ὑποβοηθῆσῃ τὴν μνήμην του, ἐπροσέφερε τὸν ἀγνωστον και τὸν ἐκτύταξεν εἰς τὸ πρόσωπον.

«Εἶδεν ἔνα ἀλλόκοτον ἄνθρωπον...» (Σελ. 310, στ. α'.)

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἦσαν κανονικά, τὸ δέρμα του ροδόχρουν, τὰ δόντια του θαυμάσια, τὸ δὲ σαρκαστικὸν μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἐπλανᾶτο εἰς τὰ χεῖλη του, ἔκαμε τὸν Μπόμπην νὰ συλλογισθῇ: «Καλὲ, αὐτὸς εἶνε! Τώρα τὸν θυμήθηκα!.. Εἶνε ὁ μάγος ποῦ εἶδα στοῦ κυρίου Λωζέν, τῆ νύκτα ἐκείνη ποῦ ἐκέρδισε στὰ χαρτιά!.. Εἶνε ὁ κ. Καλιόστρου, ποῦ προλέγει τὰ μέλλοντα κ' ἐπροφήτευσε στὸν κύριόν μου, ὅτι μιά μέρα θὰ τὸν σώσω ἀπὸ κίνδυνον μεγάλο!»

Συλλογιζόμενος αὐτὰ, ὁ μικρὸς ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γέροντος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορούσε, θὰ ἔλεγες, νὰ κοσπάσῃ τὰ μάτια του. Ἀλλὰ και ὁ κ. Καλιόστρου ἐξ ἄλλου εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν μικρὸν και, χωρὶς νὰ τῷ ὀμιλήσῃ, τῷ ἐνευσεν ἀπλῶς με τὸ χέρι και τὸν ἐκτύταξεν εἰς τὰ μάτια.

Ὁ Μπόμπης τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθῆσῃ, μὴ γνωρίζων ὑπείκων εἰς μίαν θέλησιν ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του.

Ἐλθισμόνητε και τὸ ψῦχος, και τὸν Ζιροφλέ, και τοὺς πελάτας ποῦ τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὴν ταβέρναν, και τὸ ἀχνίζον πῶντσι, και ὄλα κ' ἐξήκολούθει: νὰ βαδίζῃ, κατόπιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις δὲν ἐφαίνετο πλέον προσέχων εἰς τὸν μικρὸν.

Ἐπέρασσε μαζί του τὸ βουλευάριον τοῦ Ἱεμπλου και εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κλαυδίου. Ἐκεῖ ὁ κ. Καλιόστρου ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας μικρὰς μονορόφου οἰκίας, και ἀνοίξας μ' ἔνα χρυσὸ κλειδί, εἰσῆλθεν.

Ἀδιστακτικῶς ὁ Μπόμπης εἰσῆλθε κατόπιν του εἰς ἔνα προθάλαμον, ἐπεστρωμένον ἀπὸ πάνω ὡς κάτω με ὑφασμα ὀλεκοκκίνιον.

Δὲν ἤξευρε τί ἤθελεν εἰς ἐκεῖνο τὸ σπιτί: ἤξευρε μόνον ὅτι ὤφειλε νὰ εἰσεέλθῃ.

Και ἀκολουθῶν πάντοτε τὸν μάγον,

εὐρέθη μαζί του εἰς μεγάλον δωμάτιον, φωτιζόμενον ἀπὸ τέσσαρα παράθυρα. Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εἶχεν ὀλίγα ἐπιπλα, και εἰς τὸ μέσον μίαν στρογγυλὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχα φιάλη με καθαρὸν νερόν.

Ὁ μικρὸς τζέκευ δὲν ἔλαβε κερὶν νὰ παρατηρήσῃ ὄλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας. Ἐλθὼν, ἐστάθη πλησίον τοῦ Καλιόστρου, ὁ ὁποῖος εἶχε καθῆσθαι εἰς μίαν πολυθρόναν, ἄφρων και σκεπτικὸς.

Ἐπιτέλους ὁ μάγος κατεδέχθη νὰ ρίψῃ τὰ μάτια του ἐπὶ τοῦ παιδίου.

— Μικρέ, τῷ εἶπε με γλυκεῖαν φωνήν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη μακρόθεν ἦτο γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῆς Τύχης νὰ με συναντήσῃς σήμερον, διότι ἔχεις παρεκτραπῆ ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ὤφειλες νὰκολουθῆσαι εἰς τὴν ζωὴν σου. Βλέπω, ναί, βλέπω καθαρὰ ὅτι δὲν ἐκπληροῖς τὸν προρισμόν σου.

Μετὰ τὸ ἀόριστον τοῦτο προοίμιον, ὁ Καλιόστρου ἐσιώπησε και ἔλαβε τὸν λόγον ὁ μικρὸς.

Ἡσθάνθη ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς του. Καὶ τοῦτὰ εἶπεν ὄλα: τὴν συναντήσῃν του με τὸν τυφλὸν γέροντα τοῦ Μαύρου Πύργου, τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκείνον φυλακισμένον, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ ἐγχειρήσῃ εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, τὴν φυλάκισιν του εἰς τὴν Βασιλίαν, και τέλος τὴν σημερινὴν του

«Ἦξευρα ἐγὼ ὄλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγήθης...» (Σελ. 310, στ. γ'.)

ζωὴν εἰς τὴν τοβέρναν τοῦ Ζιροφλέ.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ μακρὰ αὐτὴ διήγησις, ὁ Καλιόστρου ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς, κατόπιν ἐσήκωσε σιγὰ τὸ κεφάλι του και εἶπε:

— Ἦξευρα ἐγὼ ὄλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ διηγήθης διὰ τοῦτο σοῦ εἶπα εἰς τὴν

ἀρχήν, ὅτι παρεξέτραπης ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ ὤφειλες νὰκολουθῆσαι.

Ὁ μικρὸς τζέκευ, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτοὶ αἱ λόγοι ἐφάνησαν προφητικοί, με μεγάλην συγκινήσιν ἠρώτησε τὸν μάγον:

— Τότε λοιπόν, ἀφοῦ τὰ ξεύρετε ὄλα, πῆτέ μου, κύριε, τί πρέπει νὰ κάμω;

Τὸν λόγον ἔχουν τὰ σνεύματα!

Ὁ Καλιόστρου, ἀντὶ νὰποκριθῇ, ἐσηκώθη και, με ρυθμικὸν βῆμα, ἐπλησίασε τὸ τραπέζι: ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὕρισκετο ἡ φιάλη με τὸ νερόν.

Ἐπῆρεν αὐτὴν τὴν φιάλην, τὴν ἐλίκνισεν εἰς τὸν ἀέρα, διαγράφων σχήματὰ μυστηριώδη και, τοποθετήσας αὐτὴν πάλιν ἐμπρὸς του, εἶπε με βραδίαν ἀλλ' εὐδιάκριτον φωνήν:

— Μικρέ, δὲν θὰ σοῦ ἀποκριθῶ ἐγὼ, ἀλλὰ τὰ σνεύματα τοῦ ἄλλου κόσμου. Ἄκουσε!

Ὁ Μπόμπης ἐκρεμάσθη πλέον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μάγου, ὁ ὁποῖος ἐξήκολούθησε με διακεκομμένας φράσεις:

— Βλέπω... βλέπω... ἔνα γέροντα... ἔνα ὄρκον... χρήματα... πολλὰ χρήματα... ἐμπόδια... δυσκολίας... ὄλ' νικήσῃς... Ναί, χρήματα... πολλὰ χρήματα... ὄλ' γίνῃς πλούσιος, ἀλλὰ πρέπει νὰ τηρήσῃς τὸν ὄρκον σου.

Και ὡς ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθειαν, ὁ μάγος κατέπεσεν εἰς τὴν πολυθρόναν του και ἔμεινε πάλιν ἀκίνητος, με τὰ μάτια κλειστά.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ αὐτὸν τὸν ὕπνον. Ἀλλὰ μὲλις εἶδε τὸν Καλιόστρου νὰ κινηθῆ ὀλίγον, τῷ εἶπε με ὕψος ἰκατευτικόν:

— Κύριε! κύριε, σὰς παρακαλῶ πολὺ... πῆτέ μου, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ νικήσω;.. Εἶμαι παιδί... δὲν εἰμπαρῶ νὰ πάγω μόνος μου νὰπελευθερώσω τὸν γέροντὰ κρύητα... Φοβοῦμαι... ναί, τὸ ὄμολγω, φοβοῦμαι τὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο τοῦ πύργου και τοὺς πονηκοὺς.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, ὁ Καλιόστρου, ἀναλαμβάνων ἔξαφνα τὴν συνήθη του ὄψιν και φωνήν, ἀπεκρίθη καθαρά:

— Μικρέ μου φίλε, ἀφοῦ ζητῆς τὴν συμβουλήν μου, θὰ σοῦ τὴν δώσω. Διὰ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν κόμητὰ Μουσύ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς εἰς τὸν Πύργον τῆς Καμπανίας, συνοδευόμενος ἀπὸ καμιά εἰκοσαρία πελάτας τοῦ Γυναιίου Βουργουνδικοῦ. Τίποτε σνηθέτερον, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ἀπὸ τὴν λεηλασίαν ἐνδὸς πύργου! Εἶσαι τὸ εἶδωλον ὄλων αὐτῶν τῶν κακοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκληματοῦν καθημερινῶς ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας. Ἀπόψε λοιπόν, ἄμα ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν ταβέρναν, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πᾶς εἰς τρὸς φίλους σου: «—Ἐλάτε μαζί μου νὰ λεηλατήσωμεν τὸν πύργον τοῦ κόμητῶς Μουσύ, εἰς τὴν Καμπανίαν. Αὐτὸς μ' ἔστειλε στὴ Βασιλίαν.» Θὰ μαζευ-

θοῦν ἀμέσως εἴκοσι, τριάντα, ποῦ θὰ σε ἀκολουθήσουν προθύμως και θὰ σε βοηθήσουν νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν γέροντὰ τυφλόν. Ἐνόησες;

(Ἐπιτετα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΟΙ σεις ποῦ διδάσκαθε ἢ ἐδιδάχθητε ἱστορίαν εἰς

τὸ σχολεῖον, θὰ παρατηρήσατε τοῦτο: ὅτι ὅσον ἀρχαιότερα εἶνε ἡ ἱστορία, τόσον και διασκεδαστικώτερα, τερπνοτέρα, περιεργότερα, πλέον ἐνδιαφέροντα. Ὑπὸ τὴν ἐσοπὴν αὐτὴν, συγκρίνεται ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος με τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως; ἢ ἡ Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία με τοὺς ναπολεοντεῖους πολέμους; ἢ ἡ ἱστορία τοῦ Ψευδοσμέρδιου με τὴν ζωὴν τοῦ Λουθηρου; Ὑπάρχει ἐν τούτοις και Ἀνθρωπότης πολὺ ἀρχαιότερα, ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας μαυθάνομεν τὰς πράξεις εἰς τὸ Σχολεῖον. Με ἄλλους λόγους, ἡ ἱστορία ποῦ διδασκόμεθα, ἀρχίζει κάπως ἀργά. Μόλις περὶ τὸ ἔτος 3000 πρὸ Χριστοῦ (Ἰβρυσις τοῦ Κράτους τοῦ Φαραῶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μηνᾶ). Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πρῶτην ἐμφάνισιν τοῦ Ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, μέχρι τῆς ἐποχῆς ποῦ ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας, εἶνε διάστημα ἀπὸ χιλιάδας αἰώνων. Τί ἔκαμε τότε ἡ Ἀνθρωπότης; πῶς ἐζούσε; πῶς ἐπολεμοῦσε; πῶς ἐνεδύετο; πῶς εἰργάζετο; πῶς ἐσκέπτετο; Δὲν θὰ ἦτο πολὺ τερπνόν, πολὺ ἐνδιαφέρον, νὰ τὰ μάθωμεν ὄλ' αὐτὰ διὰ μίαν Ἀνθρωπότητα τόσον ἀρχαίαν, ἀρχαιοτέρην τῶν Πυραμίδων και τοῦ Θεσσαυροῦ τῶν Μυκηναῶν; Και ἰδοὺ ἀκριβῶς ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὴν ἀγνωστον αὐτὴν ἱστορίαν και μᾶς παρουσιάζει τὴν προϊστορικὴν Ἀνθρωπότητα.

Ἐπιγράφεται «Τὰ Πρῶτα Βήματα τῆς Ἀνθρωπότητος» και εἶναι ἔργον τοῦ Ἁγγλοῦ συγγραφέως Edward Clodd. Τὸ μετέφρασε δέ, ἢ μάλλον τὸ διεσκεύασε πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων και καθὲ φιλαναγνώστου, — τὸ εἶδωλον εἶνε κυρίως διὰ νεαρῶν ἀναγνώστας, — ὁ καθηγητῆς κ. Ἄρ. Π. Κουριτῆς, και τὸ ἐξέδωκε με πολλὰς εἰκόνας ὁ Σύλλογος τῶν Ὁραλιμῶν Βιβλιῶν. Ἐμπρὸς ἀλήθειαν, νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν γλῶσσάν μας κ' ἔνα τέτοιον βιβλίον, διδάσκον τόνον περίεργα πράγματα, και ὠρισμένως αὐτὸ τὸ εὐμέθοδον και ὠραῖον, τὸ

ὁποῖον εἶνε μεταφρασμένον εἰς τὰς κυριώτερας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας Σὰς τὸ συνιστᾷ ὄχι μόνον ὡς τερπνόν, ἀλλὰ και ὡς ἱκανὸν νὰ πλουτίσῃ ἀληθινὰ τὰς γνώσεις σας και νὰ σὰς προετοιμάσῃ διὰ τὴν σοβαρὰν μελέτην τῆς ἱστορίας και τῆς Κοινωνιολογίας ἐν γένει.

Διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Τὸ πρῶτον ἐπιλεῖ διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας ποῦ ἠσθάνθη ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς και διὰ τοὺς τρόπους, με τοὺς ὁποῖους ἤρχισε νὰ τὰς θεραπεύῃ. Ἰδοὺ τὰ πρῶτα ἐργαλεῖα τοῦ ἀνθρώπου, αἱ πρῶται μέθοδοι πρὸς ἀπόκτησιν πυρὸς, τὰ πρῶτα σκευῆ, αἱ πρῶται κατοικίαι, τὰ πρῶτα μαγεῖρεῖα, ἢ πρῶτη χρησιμοποίησις τῶν μετάλλων (καθὼς ξεύρετε, τὰ ἀρχαιότερα ἐργαλεῖα ἦσαν πέτρινα,) αἱ πρῶται ποίμενικαί, γεωργικαί και ἐμπορικαί ἐργασίαι. Ἐπειτα αἱ πρῶται ἀπόπειραι γραφῆς και ἀριθμῆσεως, τὰ πρῶτα μακρινὰ ταξείδια κ.τ.λ. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος παρουσιάζεται ὁ ἠθικὸς οὕτως εἰπεῖν προϊστορικὸς ἄνθρωπος: αἱ πρῶται του θρησκευτικαὶ ἰδέαι, οἱ μῦθοι, αἱ προλήψεις, αἱ πρωτόγονοι θρησκείαι, και πῶς βαθμηδόν, ἀπὸ τὴν πρῶτην χονδροειδῆ πίστιν, ἀπὸ τὰ εἰδῶλα, ἢ Ἀνθρωπότης ἀνυψώθη βαθμηδόν εἰς τὰς ὑψηλὰς θρησκευτικὰς ἰδέας, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ἐνδὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ εἶνε τὸ βιβλίον ποῦ σὰς προσφέρει σήμερον ἔνας ἀγαπητὸς σας συγγραφεὺς. Περιττὸν νὰ προσθεσω, ὅτι εἶνε θαυμασίως εὐμορφογραμμένον, διότι τὸ ὕψος τοῦ κ. Κουριτῆ τοῦ γινωρίζετε ὄλοι.

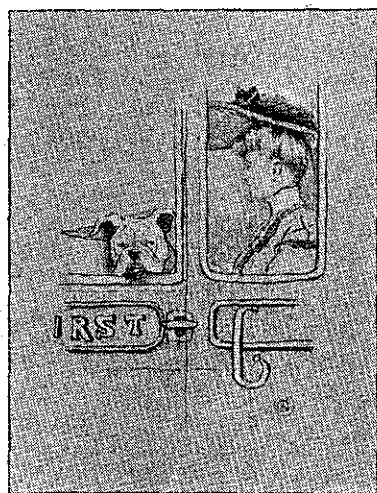
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΗΤΕΡΑ

— Καλῶς το, τὸ παιδί και Βασιλιά μου, Στὴν ἀγκαλιά μου... — Μανουλά μου Βασιλίτσα, ἐσὺ φῶς μου, Τὴν εὐχὴ δός μου, Νὰ γύρω θριαμβευτῆς και πάλι Στὴν ἀγκάλῃ, Μέσ' στὴ γλυκεῖά Σου ἀγκάλῃ ἀπὸ τὴν Τὸ περιβόλι [Πόλη, Τῆς Γῆς και τῆς Ἑλλάδος τὸ καμάρι. — Σὰν τὸν Ἄρη Νάρθετς, και θάρθετς Ἄρης Σὲ προσμένω Στεφανωμένο Με τῆς Μεγαλῆς Νίκης τὸ κλωνόρι, Καβαλλάρη... — Και τότε Σὺ, Μανουλά, σὰν Πατρίδα, Ἐχω ἐλπίδα, Στῆς Πύλης τῆς Ἱερῆς, νικήτρια Ἱερεία, Με τὰ χέρια, Τὰ εὐλογημένα Σου χερῶν, θὰ χαϊδέψῃς, Και θὰ στέψῃς Τὸ μέτωπό μου, ἀγνὲ σὰν τὴν καρδιά Σου, Με τὰ φιλιὰ Σου!.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Κατάγομαι από το ένδοξον γένος των Σκύλιγκτων, είμαι Άγγλος και με λένε Φώξ. Με άλλους λόγους είμαι ένα μικρό και—καθώς λέγουν τούλάχιστον, —έξυπνο Μπούλ-Ντόγκ.

Η κυρία μου, η χαριτωμένη μίς Έλλεν, με αγαπά πολύ. Άλλα κ'εγώ τὸ ίδιο, γιατί δεν ξέρετε πόσον με περιποιείται! Έπειδή αυτό τὸ κκαλοκαίρι ἐμεγάλωσα, με πήρε μαζί της στὰ μπάνια. Η χαρά μου ἦτο διπλάσια, γιατί δὲν με είχε προειδοποιήσει. Τί γρήγορα ποὺ ἔτρεχε τὸ τραίνο ποὺ μᾶς πήγαινε, καὶ τί τρελὸ χορὸ ἔκαναν γύρω μου τὰ δένδρα καὶ τὰ σπιτάκια! Εἶχα καθήκη στὸ παράθυρο τοῦ βγαινοῦ κ' ἔδλεπα ἔξω με θαυμασμό.

Φθάνομε στὸ σταθμό. Εκεί ἦταν ἕνα μπαράζ. Τί ώραῖα ἂν ἐπαίοναμε κανένα αὐτοκίνητο! Ἦθελα νὰ τὸ πῶ τῆς κυρίας μου κ' ἐγαύγισα.

—Σύχασε, Φώξ! μοῦ λέγει ἡ μίς Έλλεν· σύχασε καὶ δὲν θὰ κουρασθῆς. Θὰ πάμε με ὠτό.

Ὡ εὐτυχία! Ἄκουσα καλά ;...Νὰ ὀ

σωφέρ. Η κυρία μου τοῦ λέγει ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ μόνη της τὸ αὐτοκίνητο. Ἄνεβήκαμε. Ἄ είμαι ώραῖα ἔδω! Μόνο ποὺ με στενοχωροῦν λιγάκι τὰ ματογυάλια ποὺ μᾶς φορέσανε... Τώρα τὸ αὐτοκίνητο τρέχει μέσα 'ς ἕνα σύννεφο σκόνης. Ὡς που νὰ γυρίσω νὰ ἰδῶ, ἐφθάσαμε στὴ θάλασσα. Η κυρία μου πήγε νὰ ἐτοιμασθῆ γιὰ τὸ μπάνιο, κ' ἐγὼ πλησίασα τὴν ἀκρογιαλιά κ' ἀνέβηκα σὲ μιὰ ἐξεδρίτσα.

Εκεῖ ἦταν δεμένη μιὰ βαρκούλα. Σιγὰ σιγὰ, με μεγάλη εὐλάβεια, πέρασα μέσα καὶ περπατοῦσα στὴν κουπαστή.

Εκείνη τῆ στιγμῆ, ἐν ἀτιμόπλοιο, ἐτοιμο νὰ φύγῃ, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ σφυρίζῃ:

— Ὠ! εὐ! εὐ!...

Ὡ, Θεέ μου, τί τρομάρα μ' ἐπίασε! Πρῶτη φορά, ὁ καϊμένος, ἄκουγα τέτοιο σφύριγμα.

Κάνω ἐν ἀπότομο κίνημα, καὶ μπλοῦμ!

βρισκομαι μέσα στὸ νερό. Εἶχα πῆση με τὸ κεφάλι.

Ἄρχισα νὰ κουνῶ χέρια καὶ πόδια δυνατά, καὶ δὸς του, καὶ δὸς του, κατάρθωσα νὰ φθάσω στὴν ἀμμουδιά. Εἶχα πηῆ ὁμως ἕνα σωρὸ θάλασσα. Τί ἀλμυρῆ ποὺ εἶνε!...

Εἶδα τότε τὴν κυρία μου νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν χαμπίνα της με τὴν φορεσιά τοῦ μπάνιου. Ἄμα κατέβηκε 'ς τὴν ἀμμουδιά, ἔτρεξα κοντὰ της καὶ σιγά-σιγά μπήκαμε 'ς τὸ νερό. Ὅλοι μᾶς κῦτταζαν, ὅλοι μᾶς ἐθαύμαζαν. Ὡ, πῶς εὐχαριστήθηκα ἐκείνη τὴν ἡμέρα! Ἄλλα ἕνα δυσάρεστο περιστατικὸ μοῦ τὰ ἐχάλασε ὅλα.

Ἄμα τελειώσαμε τὸ μπάνιο μας καὶ βγήκαμε 'ς τὴν ἀμμουδιά, νὰ καθήσωμε, ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτοκίνητο ποὺ ἔφθασε, εἶδα νὰ βγαίνει τὴν κυρία Καίτη. Εἶνε ἀδελφῆ τῆς κυρίας μου. Ἄλλ' αὐτὴ δὲν μ' αγαπᾶ καθόλου, κ' ἐγὼ, ὦ πῶς τὴν συχαίνομαι!.. Εἶνε τόσο ἀντιπαθητικὴ!

Ἐπλησίασε τὴν μίς Έλλεν καὶ πολλὴ ὠρα μιλήσανε μαζί. Μιὰ στιγμῆ τὴν ἄκουσα νὰ τῆς λέγῃ:

— Δὲν ξέρεις καὶ τὸ ἄλλο...

— Τί;

— Ὁ Φώξ ἔφαγε τὸ ζαμπὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ράφι.

— Ὡ, τί λές! ἀλήθεια; ἐφώναζεν ἡ κυρία μου:

— Μὰ βεβαίως! ἀπεκρίθη ἡ Καίτη.

Καὶ μ' ἐφώναξε:

— Φώξ! Φώξ! δὲν εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὸ ἔφαγες ἐσύ;

Ἐγὼ, με περιφρόνησι, ἐγύρισα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια μου, νὰ μὴ τὴ βλέπω.

Παίει! ἐπίστευαν μ' αὐτὸ πῶς ἐγὼ ἤμουν ὁ ἔνοχος.

Ὡ, πόσο θλιυερά ἦταν γιὰ μένα ἡ ἐπιστροφή! Πόσα πικρά λόγια μοῦ εἶπαν!

Ὅταν μπήκαμε 'ς τὸ σπῆτι, βρήκαμε στὴν πόρτα τὴ Γεωργία, τὴν ὑπηρετρία.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν παλῆο-Φώξ, νὰ φάῃ τὸ ζαμπόν; εἶπεν ἡ μίς Έλλεν.

Ἡ Γεωργία μιλιᾷ...

Ὡ, Θεέ μου! Ἦμουν ἀθῶος, καὶ ὁμως μ' ἐφυλάκισαν στὸ κοττέτσι!...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Παράφρασις

ΕΚΤΑΚΤΟΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὀμηρικῆς «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 304)

Κι' οὐτ' ἔτυχε νὰ ἰδῶ ποτὲ κανένα σκοτωμένο. Μὰ δὲν παρανεύομαι, γιατί.....καταλαβαίνω... Ἐκεῖ ποὺ θὰ τρελόπαίε στὴν ἀκρῆ, ἐκεῖ στοὺς βράχους, Καὶ θάθελε νὰ κολυμβᾷ κ' αὐτὸ σάν τοὺς βατράχους; Ὁάπεσε καὶ θὰ πνίγηκε, καὶ τὰ ξεμυαλισμένα Χωρὶς νὰ ἰδοῦν, νὰ μάθουνε, τὰ βάλανε με μένα!! Μὰ ἴμπρὸς ἂς μὴν καθόμαστε, πρέπει νὰ ἀρματωθῶμε Καὶ κ' ἐστὴν ἀκρῆ τοῦ γκρεμοῦ νὰ πάμε νὰ σταθούμε. Κι' ἂν κάμουνε πῶς ἐρχόνται τοὺς πιάνομε ἀπ' ταῦτιά Καὶ μιὰ σκουντιά μὲς' στὸ νερὸ τοὺς κάνομε βουτιά Κ' ἐστὶ τοὺς πνίγομ' εὐκόλα τοὺς γλειφτοσαγανάδες Καὶ τοὺς μαθαίνομε ἄλλοτε νὰ μὴ ζητοῦν καυγάδες. Ἀυτὰ εἶπε καὶ τοὺς ἐπεισε ὅλους ν' ἀρματωθῶνε Κι' ὅλοι στὸν κάμπο τρέσανε ἀρματωσιές νὰ βροῦνε. Καὶ πρῶτα θωρακίστηκαν με φύλλα ἀπὸ μαρούλια Κατόπιν φύλλα μάζεψαν ἀπὸ κοκκινογούλια Καὶ τῦλιξαν τὰ πόδια τους - τί θαυμαστές κνημίδες! Κατόπιν λαχανόφυλλα φορέσανε γι' ἀσπίδες, Φύλλα ἀπὸ βούρλα κόψανε καὶ τάχαν γιὰ κοντάρια Καὶ βάλαν στὰ κεφάλια τους γιὰ κρᾶνήν σαλιγκάρια. Κ' ἐστὶ ὀπλισμένοι βρέθησαν ἀμέσως κ' οἱ βατράχοι Κι' ὅλοι γεμάτοι ἀπὸ θυμὸ, περίμεναν τὴ μάχη.

Μὰ ὁ Ζεὺς τοὺς εἶδε ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τοῦρανοῦ τάστερία Με κρᾶνήν στὰ κεφάλια τους καὶ με σπαθιά στὰ χέρια,

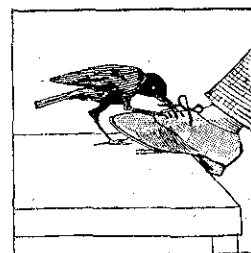
Καὶ φώναξε στὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλους Καὶ τοὺς στρατοὺς τοὺς εἶδεῖε στὸν κάμπο τοὺς μεγάλους Καὶ γελαστὰ τοὺς ρώτησεν· «Αἰ; ποῖος τοὺς ποντικούς; Ὁε νὰ βοηθήσῃ ἀπ' ὅλους σας, καὶ ποῖος τοὺς βατράχους;» Καὶ στρέφοντας στὴν Ἀθηνᾶ τῆς λέει: «Μὰ τὴν ἀλήθεια, Κορίτσι μου, στοὺς ποντικούς, νὰ δώσις σὺ βοήθεια, Γιατί στίς ἐκκλησίες σου πάντα χοροπηδᾶνε Καὶ τοὺς λιγώνει ἡ μυρουδιά ποὺ τὰ σφαγτὰ σκορπᾶνε.» Κ' ἐκείνη ἔτσι τἀπήντησε με θυμωμένο τόνο: «Πατέρα μου, στοὺς ποντικούς βοήθεια γ'ὼ δὲ δῶνω, Γιατί πολλὰ στὴν ἐκκλησίᾳ μοῦ κάνουν κάθε βράδου: Χαλᾶνε τὰ καντήλια μου καὶ τρῶν' ὄλο τὸ λάδι Κι' ἄλλα πολλὰ—ποῦ νὰ στὰ πῶ, δὲ θὰ μᾶς φτάσει ἡ μέρα. Μὰ τοῦτο ἀπ' ὅλα πῶς πολὺ με λύπησε, Πατέρα, Μιὰ σάρπα χρυσοκέντητη ποῦχα φαμένα μόνη Με φάδι χρυσομέταλο καὶ με ψιλό στιμόνι Ποῦ τῶνεσα μονάχη μου με κόπους καὶ με λύπεσ, Μιὰ νύχτα μοῦ τὴν ἔεσκισαν, μοῦ τὴν γερμάνα βρόπες. Ἄλλ' οὔτε καὶ τοὺς βατράχους θέλω νὰ τοὺς βοηθῶω Γιατί κ' ἐκεῖνοι οἱ παλαβοὶ δὲν πάνε διόλου πίσω: Μιὰ μέρα ποῦ ἀπ' τὸν πόλεμο γυρνοῦσα κουρασμένη Καὶ νὰ πλαγιάσω γύρεσα, κείνοι οἱ ξεμυαλισμένοι Με τίς φωνές δὲ μ' ἄφισαν στιγμῆ νὰ κλείσω μάτι Κι' ὅλη τὴ νύχτα ἀσπνη καθόμουν στὸ κρεβάτι...

(Ἐπεται συνέχεια)

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

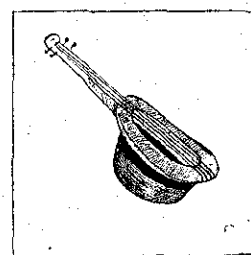
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Νοημοσύνη παρακάξας

Ὁ κ. Δάδης, ἀπὸ τὸ Ἐλμχυστ, ἔχει μιαν κίσσαν, ἡ ὁποία, εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου της, τρέχει εὐθὺς καὶ λύγει τὸ κορδόνι τοῦ ὑποδήματός του. Ἄλλα ἡ νοημοσύνη της δὲν περιορίζεται εἰς αὐτό. Ἄρπυ λύσει τὸν κόμβον, λασκάρει κατόπιν ὄλον τὸ κορδόνι, ὥστε νὰ εἰμπορεσῇ ὁ κύριός της νὰ βγάλῃ εὐκόλα τὸ ὑπόδημά του.

Αὐτοσχέδιον ὄργανον

Τὸ κατεσκεύαζεν ἕνας ζητιᾶνος καὶ τὸ παίη δια νὰ κερδίη τὸ ψωμί του. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα παλῆο, ξερὸ καπέλλο, ἀπὸ ἕνα κομμάτι σκουπόξυλο καὶ ἀπὸ τέσσαρας χορδᾶς. Πρέπει ὁμως νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ ἦχος αὐτοῦ τοῦ ὄργανου δὲν ἔχει τίποτε τὸ μελωδικόν.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλῆνος.

Με πῶον συνομιλεῖ αὐτὸς ὁ Ἄγγλος περιηγητῆς;

β) Δημῶδης ἀπορία

Ἐστίλη ὑπὸ τοῦ Μίλλοντος Καλλιτέχου

Τῆς μάννας μου ἡ μάννα, Κ' ἐμένα ἡ κυραμάννα, Καὶ τοῦ πατέρα μου ἡ πεθερά, Πόσα μάτια εἶχανε;

γ.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστίλη ἀπὸ τὴν Μπαρονοτοκαπισμένη Γαλανόλευκη.

Je ne suis pas ce que je suis; Car, si j'étais ce que je suis, Je ne serait pas ce que je suis.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταίη τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδοῦσιν τὴν ἀποστολὴν του με μίαν δεκάραν ἢ με ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποσον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

α.) Τὸ πευλὶ εὐρίσκειται ἀνώπιον τοῦ ἀνθρώπου, μετὰξὺ τῆς δεξιᾶς τοῦ χειρὸς καὶ τῶν ποδῶν του.—β.) Φᾶων, Χᾶων, Γᾶλήνη, Νέλιε.— γ.) La parole est d'argent et le silence est d'or.

Τὸ πρέβλημα τοῦ προηγουμένου φύλλου λύεται ὡς ἐξῆς: Διὰ νὰ εὐρεθῶν τὰ ἠριθμημένα διακάρια κατὰ σειρᾶν, πρέπει νὰ μετατεθῶν ἀμοιβαίως τὰ ἐξῆς ζεύγη: 1-7, 7-20, 20-16, 16-11, 11-2, 2-24, 3-10, 10-23, 23-14, 14-18, 18-5, 4-19, 19-9, 9-22, 6-12, 12-15, 15-13, 13-25, 17-21.

Ιδε τον 'Ο-δηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομή του, Κεφ. Β

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

«Παρατηρήσατε καμμίαν καλλιτέρευ-σιν;» ηρώτησεν ο ιατρός την νοσοκόμον, πλησιάζων στην κλίνη του νέου τραυματιού και εξετάζων τον σφυγμόν του... «Αλλοίμονον γιατί, δ' ο πυρετός και τ' παραληρήματα εξακολουθούν.» Ο ιατρός σκεπτικός έκρινε το κεφάλι του και έξηκολούθησε την εξέταση των άλλων τραυματιών. Κ' η νοσοκόμος, με την ψυχην θλιμμένην, εκάθησε κοντά στο προσκεφάλι του ασθενούς της που δεκα μέρες τώρα δεν είχε αφήσει σχεδόν καθόλου.

Πώς επερίμενε η καλή αδελφή να δ'η κανένα σημεϊόν ζωής στο χλωμό πρόσωπό του, να τον δ'η να πάρη το καλλίτερον για να της δώση την διεύθυνσιν του σπιτιού του, που θα περιμένη με θανάσιμον αγωνίαν ειδήσεις του! Θα προσέθετεν εις το γράμμα του και δύο λόγια δικά της, ότι τον περιποιείται σαν αδελφή του, ότι θα τους τον έσωζε. Αλλά τίποτε, τίποτε!.. Πάντα το ίδιο μισοθυμμένο βλέμμα, πάντα η ίδια πάλη μεταξύ ζωής και θανάτου! Σκεπτική, βγάδι από την τσέπη της μεγάλης λευκής ποδιάς της το γράμμα του εκείνου που εφύλαττε με τόση ευλάβεια, και το διαβάει.

«Γλυκειά μου Μητερούλα, νικώμεν, νικώμεν, —έγραφεν,— ο μεγάλος Θεός ελόγει τον αγώνα μας. Αί ευχάι σου με εφύλαξαν ως τώρα, αλλά και αν πάθω τίποτε, δεν θα π'η ότι έπαυσαν να με παρακολουθούν. Είνε τέτοια δόξα στο παλληκαρι που πέφτει στο πεδίο της μάχης, που θυσιάζεται για την Πιστιν του Θεού του, για την Πατρίδα του! Πόσες φορές αν η ίδια καλή μου μητερούλα δεν με έδιδες ναντικρύζω με γενναιοψυχίαν το καθήκον! Σου φαίνεται πως μ' έχεις σιά σου, Μαννούλα μου, σαν περνάς τες ώρες σου στην κάμαρά μου; Η πέννα μου είνε ακόμη άκουμπισμένη όπως την άφησα, και η αρχισομένη σελίδα μου με περιμένει να την τελειώσω; Γράφω δώ πάνω πειό ωμορφους σελίδες, τες καλλιτέρες του πιό ωραίου βιβλίου που δ' άγραφα ποτέ!.. Ο Πιστός μου δεν σαλεύει από την καρέκλα μου, και δλο κυττάει στην πόρτα να με δ'η; τον καμένο τον Πιστόν μου! Χαϊδεψέ τον για μέ... Νά, η σάλπιγγα... Σ' αφίνω αφού σ'ε φιλήσω γλυκά-γλυκά. Εύχόμην με η να π'εσω τιμημένος, η να γυρίσω νικητής στην γλυκειά σου άγκαλιά...»

Πώς εφαινετο ότι είχε την ψυχην ώραϊον όπως και την μορφήν, ο άνδρσιος νέος! Καθώς εφύλαττε πάλι το γράμμα στην τσέπη της, έσκυψε να δ'η τον τραυματιάν. Τα μάτια της θαμβωμένα από τα δάκρυα που έχυνεν, δσάκις εδιάβαζε το τραφερό εκείνο γραμματάκι, έβλεπαν τρομαγμένα το κατάλευκο πρόσωπο του νέου. Τα μάτια του δλάνουχτα έμοιαζαν

σαν δυό αστέρια, τα χείλη του ωχρά είχαν ανοιχθή 'ς ένα ούραϊνο χαμόγελο, τα ξανθά του μαλλιά που τα έχρυσίσε μία άκτις ήλιου, έσημαίνονσαν σαν ένα στέμμα χρυσό στο νεκρωμένο μέτωπό του. Η ψυχή του ώραϊον παλληκαριού είχαν πετάξει εκεί που την είχε καλέσει ο Πλάστης της... Γονατισμένη η καλή αδελφή του έλέους προσεύχεται για την ψυχή του ήρωος. Προσεύχεται για τους δικούς του, για την δυστυχισμένη μητέρα του που θα το περιμένη ακόμα το ώραϊο, το αγαπημένο της παιδί, που τώρα νεκρό, δεν έχει σιμά του παρά την πτωχή αδελφή του έλέους και για πρώτο μνημόσυνο του τα δάκρυα της συμπονίας της!..

Εξόριστος Ατθίς

Η ΔΥΣΙΣ

Απ' των βουνών της βάρχει όσο χάνεται Τον ούρανο ο ήλιος κοκκινίζει, Κ' η θάλασσα τα δλόγλυκα του χρώματα Με λόγια δλο πίκρα καθρεφτίζει.

Αχ, τί γλυκάδα αυτήν την ώρα χύνεται, Όταν η φύσις παραπονεμένη Σκορπάει την θεία λύπη της, κυττάζοντας Τον ήλιο που άλλου τώρα πηγαίνει!

Τα νέφη που σκορπίζουνε κατάχρυσα, Τα χρώματα, που ο ούρανος μας χύνει, Τα δένδρα, τα βουνά που έλο χάνονται, Δεν μοιάζουν μ' ένα όνειρο που σβύνει;

Κύμα

ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Αφιερωμένο σε μία φίλη μου

Σε μία καλύδα φτωχική σε εύλινο κλινάρι, μανούλα πουχε το παιδί στον πόλεμο σταμένο,

Νοιώθει στον ύπνο το γλυκό με βλέπη το κουνάρι σ' απόσκια γέρικης Ιτηζα στή χλωροσιά γεμένο.

Με θολωμένη τή ματιά Της δάφνης εκυττούσε πούχαν φυτρώσει γύρωθε σ' άτέλειωτο Δαφνάρι.

Πότ' από δά, πότ' από 'κει το χέρι άρροκινούσε κ' έδαζε δάφνη στή πληγή πουλάβε στον αγώνα.

Η μάννα του σαν εύπνησε κ' ηρωε στο λογικό της,

την Παναγιά αγνάπτει πουχε στο προσκεφάλι.

Ανασηκώθη, κ' άσφαρη μ' έν ανασταναγμό της σωρίστηκε στο στρώμα της κ' έγειρε το κεφάλι.

Βασιλόπαις Ναυαϊνά

ΑΛΛΑ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Ο πατέρας είνε στο χωριό. Έστειλε ένα χωριάτη με γράμμα, έκείνες τες ήμέρες που ήτανε να υπογραφη η ειρήνη. Φυσικά αυτή την κουβέντα επίσημα και μεις με τον χωριάτη, για νακούσωμε τες γνώμες του και τες ιδέες του. Ένώ μιλούσε μ' ένθουσιασμό, έξαφνα τον ρωτάει η γιαγιά, έννοούσα τον πατέρα: «Θα νετάρουνε λοιπόν εκεί πάνω;» Αυτός ένόμισε ότι τον ρωτάει για την ειρήνη. Μάλιστα, κυρά μου, ένουτες τες μέρες τελειώνουνε, θα ήσυχάσωμε.

—Δόξα σοι ο Θεός, να τον ιδώ πριν πεθάνω.

—Θα τον ιδής, κυρά μου, δεν θ' άργήσωνε ναρθουνε. (Τώρα νομίζοντας ότι κάποιον γυιό έχει η γιαγιά στον πόλεμο.) — Πότε λοιπόν θα κατεβή ο γυιός μου; (έννοούσε από το χωριό.) — Δεν θαργήσωνε τώρα που θα άπογραφή η ειρήνη, κυρά. (Σημειώσατε όμως, ότι η γιαγιά δεν καλακούει.) — Μα θαρθη άλήθεια ο γυιός μου; δεν μ'ας το έγραψε. —Μά, κυρά μου, μηδ' είνε κούτσος, να κάτση μέσ' τή κακοπαθεία; θάρθη όπως οί άλλοι. Που δεν γράφει, δεν προφθάνει' έχει δουλειά πολύ. — Αφού έχει δουλειά, καλά λέω γ'ω που δεν θάρθη γλήγορα; να του π'ησ που θα πεθάνω και ναρθη, ειπε η γιαγιά παραπονεμένη και επήγε στην κάμαρά της.

Γαλήνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μαμμά:—Τί λένε, παιδί μου, στέν κύριο, που σου έδωσε ένα μπισκότο;

Ο Γιώργος:—Δός μου κ' άλλο!

Εστάλη υπό της Χρυσολίδος του Κάμπου

Προμηνύεται θύελλα και η μητέρα του Συμβόλου του Χριστιανισμού του λέγει να υπάγη να ιδη αν είνε πεμένο το βαρομετρον. Μετ' όλιγον το Σύμβολον επιστρέφει:

—Όχι, μαμμά, λέγει κρέμεται ακόμη στον τοίχο.

Εστάλη υπό της Ηρωϊκής Σάμου

—Φοβάσαι τους σειμούς, Κουφοκεφαλάχη!

—Μόνο τους ξαφνικούς!

Εστάλη υπό των Στενών της Κρέσνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Αθήναι, 38 δδός Εβρουϊδου την 22αν Αυγούστου 1913.

ΙΑΟΥ και η λύσις του άδυσκόλου ζητήματος, που σ'ας υπέβαλεν ο Φάων. Μου την στέλλει ο φίλος μου Γεώργιος Μοάσος από την Αλεξάνδρειαν. «Το ζητούμενον κύριον θηλυκόν όνομα είνε Ιωάννα. Διότι το ιταλι-στί σημαίνει έγώ, άνα δέ, άραβιστί, πάλιν έγώ.» Και βέβαια ήτο δύσκολον, αφού διά να το λύση καγείς έπρεπε να ξέρη και άραβικά!—Φάων, τί άμοιθήν θα δώσης εις τον μόνον σου λύτην;

Ο φίλος μου Νικόλαος Δ. Κασιόνης μου γράφει, γεμάτος χαράν, από την ελληνικήν και έλευθέραν πλέον Καβάλλαν. Τί ώραϊο που είνε το γράμμα του! Είνε δε γραμμένον και επί...«Βουλγαρικου λαφύρου» ως λέγει, διότι το γαρτί του έχει επικεφαλίδα τυπωμένην βουλγαριστί. Αργησα όμως να το λάβω φαντασθήτε ότι είνε από τας 30 Ιουνίου.

Το ξέρω, Ασηή της Έλευθερίας τα παιδιά της Κωνσταντινουπόλεως, άγρία και κορίτσια, είσθε δραστήριοι και ένθερμοι συνδρομηταί. Δι' αυτό είμαι βεβαία ότι ο Σύλλογός σας θα κάμη θαύματα και αν δεν περάση, ως λέγεις, την φαιμόζαν «Θριαμβητικήν Αυτοκρατορίαν», τουλάχιστον θα την φθάση.

Νά κ' ένας φίλος μου, ο Πρίγκιπ της Αρμενιού, ο οποίος προστοιμάζεται για... Δεσπότης. Θα εισέλθη δηλαδή εις την Ριζάρειον και μ' έρωτά αν εφέλες καλόν στάδιον. Μα βεβαίωτατα, καλόν και άγιον! Να εμείνη όμως, να μη κάμη όπως οί περισσότεροι μληταί της Ριζαρείου, που πετούν έπειτα τα ράσα και τρέπονται εις άλλα στάδια. Αυτό μόνον θα μου εφαινετο κακόν, διότι σκοπός της Σχολής αυτής είνε να βγάξη μορφωμένους κληρικούς, των όποιων πράγματι έχομεν ανάγκην.

Σω έστάλη ο Α' τόμος του «Θεάτρου», Νησιωτοπούλα, και άμα τυπωθή, θα λάβης και τον Β'. Οί συνδρομηταί είνε πολλοί και η προς αυτούς άποστολή του βιβλίου γίνεται τμηματικώς, στελλομένον καθ' ήμέραν όσων αντιτύπων προφθαίνου να ετοιμάζονται και να παραδίδονται επί συστάσει εις το ταχυδρομείον. (Ξέρεις, και αυτό είνε μία έργασία, που άπαιτεί καιρόν και προσοχήν, διά να μη γίνονται λάθη). Δι' αυτό δεν έλαβαν ακόμη το βιβλίον όλοι, άλλ' έντός όλίγων ήμερών η άποστολή θα έχη τελειώση.

Η Δοξασμένη Έλλάς μου άναγγέλλει, ότι ο παλαιός μου φίλος Παύλος Πέππας, ο γνωστότατος άλλοτε εις τον κύκλον μας με το ψευδώνυμον Αιμιλιος Γελοιοποιός, απέθανεν εις το Νοσοκομείον από διαμπερές τραύμα, που έλαβεν εις το στήθος κατά την μάχην του Κιλκίς. Αίωνία η μνήμη του ήρωος!—Ο ίδιος φίλος μου παραπονείται, ότι ένθ' ο Τέλλος Άργας έλαβε τόσα βραβεία, δεν έστειλεν ακόμη την εικόνα του, διά να τον γνωρίσωμεν.

Ο Δοξασμένος Ρήνος μου γράφει: «Χαίρε, φίλη Διάπλασις! Δεν είσαι η φίλη των μεγάλων και των μικρών; Λαμβάνω πολλά περιόδικά μου φαίνεται όμως, ότι δεν υπάρχει άλλο πιό συμπαθητικό, με μεγαλύτερον ένδιαφέρον και ζωηροτέραν κίνησιν, από σέ.»

Βεβαίως, Μπουμπουλίνα, ό,τι μου στέλλεις, εμπορείς να τα βάζης εις τον ίδιον φακέλλον, άρχει το καθένα να είνε γραμμένον εις χωριστόν χαρτί.—Όστε, όταν βρέχη το καλοκαίρι, σου άρρσει να μην κάμνης τίποτε, αλλά να κάθσαι στο παράθυρο και να βλέπης τή βροχή. Υποθέτω, ότι το ίδιο και τον χειμώνα, όταν κάμνη λιακάδα καλοκαιριάτικη...

Έ, μα έτσι συμβαίνει. Το «έκτακτον» μας άπασχολεί.

Κατενθουσιασμένη η Έξόριστος Ατθίς με το «Θεάτρον» του κ. Ξενοπούλου. «Τί ώραϊα έργα, μαλάκντα τί άριστοουργήματα! Έτελειώσε, δεν είνε άλλος από τον κ. Φαίδωνα!»

Το Δοξασμένο 1912 ήλθεν εις τας Αθήνας διά να ιδη την υποδοχήν του Βασιλέως, αλλά δεν έμεινε παρά μίαν μόνον ήμέραν γι' αυτό δεν εפרόφθασε να μ' επισκεφθή εις το γραφείον μου. Ας είνε όμως το χρόνο, που τελειώνει το Γυμνάσιον, θα ξαναδ'η να μείνη εις τας Αθήνας, και τότε θα μ' επισκέπτεται συχνά.

Πράγματι, ώρατα βιβλία εδιάβασε αυτό το καλοκαίρι, Κραυγή Νίκης. Απορώ όμως πως εινδύνουσε να γίνης «άθεος», αφού δ'αυτά είνε θεοσεβέστατα Μην εδιάβασε και τίποτε άλλας;.. Πράσσε, διότι η φιλοσοφική

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛ. Χ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

έν Πόρτ-Σατ, βραβευθείς υπό το ψευδώνυμον Αναγενητής του Έθνος, εις τον 133ον Διαγωνισμόν των Λύσεων (Ίδε Διάπλασις 1913, σελ. 209)

και επιστημονική άθεια δεν είνε πλέον... της μόδας. Άλλοτε έκαμεν θραύσιν μεταξύ των νέων, που εδιάβαζαν τους γερμανούς ύλιστάς. Άλλά τώρα τα βιβλία αυτά εφέπεσαν. Και όλοι αναγνωρίζουν ότι η άθεια είνε ένας παραλογισμός, που δεν εμπορεί να στηριχθή πούθενά.

Σωστός ο ύπολογισμός σου, Φάων. Η 16 Αυγούστου 1897, ήμέρα που εγεννήθη, ήτο Σάββατον. Το έβρω καλά, διότι... εφέδωσα φύλλον εκείνην την ήμέραν. Σάββατογεννημένος λοιπόν!

Τα μάθατε; Έμυσγάλωσε και η Ηρωϊς του Εικοσιένα! Μα βέβαια! αφού έκλεισε τα 15 χρόνια και τώρα θα είνε εις την μεγάλην τάξιν; Έκτός τούτου, έμάκρυνε λίγο και το φουστάνι της. Σέβας λοιπόν! Όλοι θα την λέγουν μαντεμομαζέλι! και η μαμμά δεν θα της ξαναπ'η πιά «είσαι μικρή για θέατρο» η απήγαινε έξω, δεν σ'ε χρειάζομεθα... Αύτα μου γράφει καταχαρούμενη. Να ιδούμε όμως... τί λέγει και η μαμμά...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Εγκρίνονται: Διάφορα της Ηρωϊδος του 21.—Διά τους Γαλλομαθείς του Φάωνος.—Μπόρα του Αθανασίου Διάκου.—Θλιθερά Μπαλάντα του Ρόδου Μουχοβόλημα.—Αδελφική Αγάπη του Έλληνισθ Ιδεώδους.—Χρόνος της Μπουμπουλίνας.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άναούθη, αν δεν συνοδεύεται από δύο δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρινόμενα η άναούθηνα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άγρία, και δσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Λορελάι, α. Βουλγαρομάχος Έλλάς, α. (δοπιφύριος διά πρωτίτα) Φουσανέλλα τ' Αητήτων, α. (Θριαμβος, Θριαμβος, Ζήτω!) Έθή της Μάννας, α. (Δ.Ο.) Ναυτοπούλα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όδδεμια πρόταση δημοσιεύεται, εάν δεν συνοδεύεται από τον αντίτιμον ως εξής: Διά τας πρώτας τρεις προτάσεις έκάστον φύλλον λεπτά 25. Διά τας επί πλέον του ατόυ φύλλον, 5 λεπτά η λέξες.—Προτινουν μόνον οί έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά το έτος τούτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον διά το έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, η με ψευδώνυμα κατηγορημένα δεν δημοσιεύονται.—Ο έντιος παρενθέσεως άριθμός σημαίνει πόσα τετράδια δεν ανταπέδωσαν εϊ-σέτι ο προτείνων.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: το Σύμβολον του Χριστιανισμού(0) με Τορνιλλοβόλον 11, Στενά της Κρέσνας, Λουδοβίκον Μπετόβεν, Χρυσολίδα του Κάμπου, Σημαίον του Αβέρωφ.—η Δοξασμένη Ηπειρος (0) με Ποιμνίδα του Αθηνου, Μπαρονοκαπισμένην Γαλανόλευκην, Μέλλοντα Έφρευρήτην, Τσούχτραν, Τέλλον Άργαν, Κύμα, Κορηνοπούλαν, Μόνωσαν, Αμαρυνλίδα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Μπαρονοκαπισμένην Γαλανόλευκην (έχει καλώς) Δεσπότην του Μισρά (συμμορφούμαι.) Ατρώμητο Εδζωανάκι (ή Μαγ. Εικών ακατάλληλος' έπρεπε να ήτο καλλίτερα σχεδιασμένη και πρωτότυπος, δηλαδή ιδιική σου, όχι αντιγραφη' χειροτέγραφα στην Αθήρα της Πριγκίπου) Πατάκι (έστειλα: γιατί μου γράφεις τόσο λίγα;) Άγγελον Αγγερόν (συμμορφούμαι, και τώρα δεν θα σου λείπη τίποτε...) Ηρώα της Αθίνου (δυστυχώς μου είνε άδύνατον' συστάσεις συνδρομητών τας ήρνήθην εις όλους και δεν είμπορώ να κάμη εξαίρεσιν) Κορηνοπούλαν (δεν το πιστεύω' κατι άλλο θα την έμπόδιας) Λέναν Κ. (όχι, δεν είμπορείς παρά μόνον αν έγγραφής συνδρομητρια' πράγματι αυτή η έρώτησις εδημοσιεύθη άλλοτε έλληνιστί' αλλά δεν πειράζει αφού τώρα ήτο διά τους γαλλομαθείς.)

Βασιλόπαιδα Ναυαϊνά (έχει καλώς' το έδουσα την τελευταίαν στιγμήν) Π. Χριστ. (έστειλα.) Ι. Δ. Σγ. (δεν πταίει: αυτός τας δύο εβδομάδας, το φύλλον εβράδυνε όλίγον να τυπωθή) Έλληνισθ Ιδεώδης (όλα ελήφθησαν' έστειλα' θαμμάσαι περιγραφη της άλώσεως της Βασίλης' υπάρχει εις την Ιστορίαν των Γερουδιών του Λαμαρτινίου) Λορελάι (χαίρω πολύ' Λουδοβίκον Μπετόβεν (έχω την άριστήν) Βουλγαρικην Συμμαχίαν (καλό είνε και οί δύο και όποιον θέλεις προτίμησε) Λυδίαν Αθίνου (η επιστολή σου μ' εχαρίστησε πολύ' να ήτο μόνον καθαρότερα γραμμένη) φαίνεται ότι βιάζεσαι) Αφελή Σανδουόλαν (έστειλα: εις την έρώτησίν σου άπαντώ ναί!) Τρελήν Νησιωτοπούλαν (όλα ελήφθησαν) Υικήν Στρογγήν (ακατάλληλον' άλλα δεν το αναφέρω εξ αιτίας του τίτλου του) Τορνιλλοβόλον 11, Στενά της Κρέσνας, Αθανάσιον Διάκου, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 22αν Αυγούστου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμός Λύσεων
Αυγούστου—Νοεμβρίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 23ης Νοεμβρίου
άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης εφ'
όσον δεν θά έχουν άνομη δημοσιεύση

415. Δεξίγρφος

Σύμφωνον μαζί με σχήμα
Βάζω γεωμετρικόν,
Και νησάκι με τὰ δύο
Σχηματίζω ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπό της Ἀερομήτου Σωφραζέττας

416. Μεταγραμματισμός

Γάμα βγάξω, βήχη βάξω
Και τὸ βλέπω και θαυμάζω,
Ἡὼς ἐν ζωῶν οικιακῶν
Γίνετ' ἄγριον φυτόν.

Ἐστάλη ὑπό της Τελεσίλλας.

417. Ἀναγραμματισμός.

Εἰς τοὺς Ἡρώας θά μ' εὐρῆς,
Ὅπως ἔγω ἀν μ' ἀφίρῃς;
Κ' εἰς τὰς ἀπεράντους Χώρας;
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπό τοῦ Ροδοκαίου Ἑλληνόπαιδος.

418. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ μεγάλη νῆσος τῆς Ἑλλ.
* + * = Μέλος τοῦ προσώπου.
** + ** = Μῆρος τῆς ἐκκλησίας.
*** + *** = Ἀρχαῖος συγγραφεύς.
**** + **** = Ρωμαῖος ποιητής.
***** + ***** = Νῆσος τῆς Ἀφρικής.

Ἐστάλη ὑπό τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

419. Κρυπτογραφικόν

1234556784 = Νῆσος.
25567 = Ἐθνικόν.
3454874 = Ζῶν θαλάσσιον.
4516 = Ζῶν καρποφόρον.
54584 = Προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου.
65284 = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
7816 = Ἐπιτύχια.
856 = Στρατιωτικόν σῶμα.

Ἐστάλη ὑπό Αικατερίνης Α. Καγγελάρη

420—424. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός συμφώνου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, (καὶ παντοῦ δι' ἀναγραμματισμοῦ) νὰ
σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Νοῦς, ἑυράφι, μῆλα, κανὼν, Νεμέα

Ἐστάλη ὑπό της Ποιμενικῆς Φλογέρας

425. Ποιμὴν Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς π. ὀτῆς τῶν κάτωθι
ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας
καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἑξῆς:

1, Νομοθέτης 2, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης 4, Βασίλισσα τῆς Σπάρτης.

Ἐστάλη ὑπό Μαρίας Πανταζῆ

426 Ἑλληνοσύμφωνον

οι α - η - οη - οιαε - αι - η - υη
Ἐστάλη ὑπό της Ἡρώδος τοῦ 21.

427. Γρῆφος

τὸ τὶ τὶ τὶ τὶ
τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ τὸ
οὐδ' νοῦ Μ φ
τὸ τὸ τὶ τὶ τὶ τὶ
τὸ τὸ τὶ τὶ τὶ τὶ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνδρεῖο Εὐζωνάκη

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἄριτάν μάρφω-
σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διαταρξέως τῆς
ὕγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν
εἰς οἰονδήποτε σχολεῖον. πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι
τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντινου, ἔναντι
τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΣΕΑ
τὸ ὅποιον κατηρτίσθη ἐπιτήδης διὰ τὰ μικρὰ
παιδιά ἡλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν
φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἰθουσαι εὐρεταί μεσημ-
βριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπεράντοι, μέγα ὑ-
πόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ
κρήναι, Lawn Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστά-
σεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελεῆς,
προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπιβλεψίς ἐνδελεχῆς,
λεωφορετὰ ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν
οἰκοδόμητα καὶ περιβάλλον ἐν γενεῖ θαυμάσιον,
καθιστοῦσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς
Σχολῆς ἐν ἔξοχικῶν Ἑλβετικῶν Σχολεῖον, τὸ
ὅποιον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων
κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμοὺς μας λεπτὰ 5
μόνον μὲ παχὰ στοιχεῖα τὸ δικλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλαττωσὶς ὅσος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς στίχος ἔ-
στω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχὰ ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ-
λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοθεύμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελίαὶ δὲν δημοσιεύονται.]

ΖΗΤΩ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ!
Ζητήσατε καταστατικά.—Ἀήτητος Εὐ-
ζωνος. Ρ. Β. Χαλκίς. (ἸΓ' 352α)

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, «Νίκη» θέλοῦσα
μὴ ὑστεροῦσα «Θριάμβον» νὰ φανῇ,
ἐδημοσίευσεν ὡς μέλη πρόσωπα, οὐδεμίαν στέ-
σιν ἔχοντα μὲ τὴν Διάπλαιν.—Ἐλπιδοφό-
ρος Ἑλλάς. (ἸΓ' 353)

Ἀναγέννησις τοῦ 21, ἐνθουμασαι ἐκπλήξιν
Σκουρτζιαννοπούλου, Παπαγεωργίου, Κα-
μάρα κλπ. ὅταν εἶδον ὅτι τοὺς ἔχετε ὡς
μέλη σας.—Σατανᾶς. (ἸΓ' 354)

Τρελλὴ Ναυτοπούλα, Τορπιλλοβόλον 11,
Στενὰ τῆς Κρήνας, Π. Ν., Σ. Γ.,
Ε. Ι., γὰίρω πολὺ γιὰ τὴ γυναιμία σας.
Ἡρωϊκὴ Σάμος καὶ Μαρία Σ. ἀπὸ τὸ κλεινὸν
Ἄστυ σας στέλλω τοὺς ἐγκαρδιωτέρους μου
χαρτετισμοὺς.—Σύμβολον τοῦ Χριστιανι-
σμοῦ. (ἸΓ' 355)

Ἡ «Νίκη» πρὸς τὸν «Θριάμβον»
Ἀήτητος Εὐζωνος, μὴ βλάπτεσαι, καὶ
τὸ σχέδιόν μας δὲν θά ἀποτύχῃ ἀλλὰ θά ἐ-
πιτύχῃ (κυττάξατε παρακαλῶ, μῆπως ἐκά-
ματε λάθος;) Πιστεῦσα ὅτι σὺ ἀποῦ προγι-
γνώσκεις τὰ μέλλοντα, θά εἶσαι προφήτης...
Λέγεις ὅτι ἔχετε 50 ψευδωνυμοῦχα μέλη νο-
μίζω ὅτι ἐκ τῶν 50 τὰ 25 εἶνε τοῦ ἑαυτοῦ
σας καὶ οὕτω κατ' ἔξῃς... Ἐνοήσατε; ὥστε
μὴ πλανᾶσθε καὶ ἡ «Νίκη» δὲν νικάται, κύ-
ριε Ἀήτητε Εὐζωνε, καὶ καλὰ ἀναρρορω-
τήρια.—«ΝΙΚΗ» Ἀναγέννησις τοῦ 21.

Ἰατὶ «Θριάμβος»; ἐθέσατε ἀγγελίαν ψευδῆ,
ἀπορῶσαν ἐμὲ, ἐνὸ ἐγὼ περὶ τούτου δὲν
σας εἶχον εἶπη τίποτε.
Διονύσιος Παπαγεωργίου. (ἸΓ' 357)

Μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἐκπλήξεως ἀνε-
γνώσαμεν τὴν ἀγγελίαν τῆς «Νίκης»,
ὅτι ὅθεν ὑποστηρίζομεν αὐτὴν καὶ ἤτις δει-
κνύει τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν τοῦ Συλλόγου
τούτου. Ζητῶ ὁ «Θριάμβος». — Ἀχ. Καμά-
ρας, Π. Λιάτας, Σ. Παπαράγκος, Ζ. Βάγος,
Δ. Παπαγεωργίου, Ἀθ. Ἀθανασιάδης.

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟ,,
(ἸΓ' 359)

Σύλλογον «Νίκη». — Ἐν τινι δικαίωματι
μεταχειρίζεσθε ξένας ὑπογραφάς; — Στέ-
φανο στή Γαλανή μας. (ἸΓ' 360)

Κατάπληκτος μένεις πρὸ τῆς καταπληκτι-
κῆς νίκης τοῦ συλλόγου «Νίκης» κατὰ
φανταστικῶν ἀντιπάλων, συγχαίρω.— Στέ-
φανο στή Γαλανή μας. (ἸΓ' 361)

Ψηφίσατε ὅλοι τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον
ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Σύλλογον «Νίκη». — Πόθεν ὀρωπόμενοι ἀνε-
γράφατε ἡμέτερον ὄνομα μεταξὺ τῶν ὑπο-
στηρικτῶν σας;
Ἀθανάσιος Σκουρτζιαννοπούλος. (ἸΓ' 363)

Ἑλληνοπαῖδες, ἂν ἔχετε μέσα σας μιὰ στάλα
αἷμα Ἑλληνικὸ ψηφίσατε πάντες τὸ ὑπέ-
ροχο ψευδώνυμο

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ (ἸΓ' 364)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ,,
Μὴ ὀνειρεῦσαι, «Θριάμβος», ἡμεῖς δὲν
ἔχομεν Ἀθ. Σκουρτζιαννοπούλου, ἀλλὰ
Γ. Σκουρτζιαννοπούλου. (ἸΓ' 365)

Ἀγαπητὴ κ. Πρόεδρος τῆς «Νίκης», ζητῶ
τὴν ὑποστηρίξιν σας κατὰ τὴν Γ' τριμη-
νίαν μὲ ὅλα σας τὰ μέλη.
Πρίγκηψ Ἀφνειοῦ. (ἸΓ' 366)

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΘΡΙΑΜΒΟ,,
(ἸΓ' 367)

Σύλλογε «Νίκη». — Ὅστε γενικὴ καταγραφή
εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Χαλκίδος καὶ ὅλης
τῆς Ἑλλάδος!!! — Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 313).

- ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Μ. Φλωράκης, Δοξασμένο Δε-
μιό-Ἰασά.
ΑΡΓΟΣ: Ἄν Α. Μαργαρί.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Λουῖα Ι. Παπαδάτου Διον. Ι.
Κλῶδης.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρ. Γ. Σωτηρόπουλος.
ΘΗΒΩΝ: Β. Κωνσταντινίδου.
ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Γ. Ἀρσένη, Ἀνδριάνα Α.
Κασσανοῦ, Βάσω Κουμανταρά.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ἰ. Β. Χηρόπουλος, Ἄνδρ.
Εἰσι. Γεωργακόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθαν. Α. Κανιάρης, Πρίγκηψ
Ἀφνειοῦ, Δοξασμένο Ἑλληνοπούλα.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλει Ἐ. Λιοσάτου, Κα-
τίνα Κ. Μακοῦ, Ρηγίνα Η. Κοζένη.
ΚΟΝΙΠΟΛΕΩΣ: Μιχ. Κούλουθρος.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριμὸ Ναυτοπούλου, Χρ. Δ.
Κοντιάδης.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π. Χρ. Λεβέντης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μαρία Σ. Μόνου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τῶν εὐρόντων ὁρθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐληρωθῆ ὁ ἐν
Ἄργει Αθ. Α. ΜΑΡΑΓΚΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη
διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὁμοιοῖας
Ὅδος Δώρου 8α
Ὅροι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription rates: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΑ ΤῶΝ ΠΡΑΚΤΩΡΩΝ, Ἐστωρ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15, ΔΙΑ ΤῶΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤῶΝ, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμᾶνται ἕκαστον λικ. 25, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὅδος Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον, Ἐτος 35ον.—Ἀριθ. 40

«Δύο μεγάλα ἀμάξια ἐστάθμευον πρὸ τῆς θύρας...» (Σελ. 318 στ. α'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης.
ἀπόψε θά πῶ στοὺς πελάτας τοῦ Ζιρο-
φλέ: «Πρέπει νὰ ἔλθετε μαζί μου, νὰ
μὲ βοηθήσατε νὰ μῶδὸ τὸν Μαῦρο Πύρ-
γο καὶ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν κόμητα Μουσύ.
— Ἀκριτῶς! εἶπεν ὁ Καλιόστρου.
Πήγαίνε, παιδί μου, καὶ ἄμα ἐλευθε-
ρώσης τὸν γέροντα, ἔλα νὰ μού τὸ πῆς
ἀμέσως.
— Μὰ θά ἐπιτύχῃ;
— Ὅθ' ἐπιτύχῃς. Τὰ πνεύματα μού
τὸ εἶπαν ἀπὸ τὴν φιάλην!
Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαβε-
βαίωσιν, ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἀπεχειρέ-
τησε τὸν μάγον, ὁ ὁποῖος τῷ ὑπενθύμι-
σεν ἀκόμη μίαν φοράν, ὅτι ἔπρεπε νὰ
ἐπανεέλθῃ, διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα.
Ὁ μάγος καὶ ἡ «περιστέρα» του.

Ἐνῶ ὁ Μπόμπης διευθύνεται τρέχων
πρὸς τὴν ταβέρναν τοῦ Γρησίου Βουρ-
γουνδικοῦ, ἡμεῖς ἄς μείνωμεν εἰς τὴν
οἰκίαν τοῦ κ. Καλιόστρου, διότι θά ἐν-

νοήσωμεν τώρα, διατὶ ὁ μάγος ἔλαβε τὸν
κόπον νὰ συμβουλευθῇ τὴν μαγικὴν του
φιάλην καὶ διατὶ προέτρεψε τὸν Μπό-
μπην νὰ λεηλατήσῃ τὸν Μαῦρον Πύργον.
Μόλις τὸ παιδί ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δω-
μάτιον, μίαν γυναῖκα, μὲ λευκὰ φορέ-
ματα, ἔσπρωξε τὴν θύραν καὶ εἰσήλθεν.
Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Καλιόστρου.
Ἄλλ' ὁ μάγος τὴν εἶχεν ὡς περισσότερὰν
τῆς μαγαίας, σημαίνει πρόσωπον,
ἔχον τὸ χάρισμα νὰ προλέγῃ, κατὰ
διαταγὴν ἄλλου, τὰ μέλλοντα.
Ἐκ τῆς συνομιλίης τῶν δύο συ-
ζύγων, θά ἴδωμεν ὅτι αὐταὶ οἱ δὴ-
θεν μάγοι, δὲν ἦσαν παρὰ δύο ἐπι-
τήδειοι ἀγύρται, τσαρλατάνοι, ἐκ-
μεταλλευόμενοι θαυμασιῶς τὴν εὐπι-
στίαν τοῦ κοινού.
— Μπᾶ; εἶπεν ἡ περιστέρα
πρὸς τὸν σύζυγόν της; δὲν ἔχεις
σήμερα ἄλλους πελάτας, γιὰ νὰ
χάνης τὸν καιρὸν σου μ' ἓνα παλῆ-
παιδο, σὺν αὐτῷ ποῦ ἔφυγε πρὸ
ὀλίγου;
Ὁ Καλιόστρου ἐμετρίασε καὶ ἀ-
πεκρίθη ἡσύχως:
— Ἀγαπητῆ μου φίλη, ἐνόμιζα,
ὅτι σοῦ εἶχα ἐξηγήσῃ καλὰ τὸν
τρόπον ποῦ μεταχειρίζομαι ἐπιτυ-
χῶς, διὰ νὰ κάμνω τοὺς ἀνθρώ-

πους νὰ μ' ἐμπιστεύονται, γὰ μού λέ-
γουν τὰ μυστικά των, καὶ νάποκτῶ ἐπί-
φήμη μάγου μεγάλου. Καὶ αὐτὴν τὴν
φορὰν ὁ τρόπος μου ἐπέτυχε, γιὰτὶ αὐτὸ
τὸ παιδί μού ἐνεπιστεύθη ἓνα μυστικόν,
ποῦ ἀξίζει ὀλόκληρον περιουσίαν!
— Ὡ, ὦ! ἔκαμεν ἡ κ. Καλιόστρου,
πρᾶνθῆσθε ἀμέσως! πές μου τὰ λοιπὸν
γρήγορα!

Ὁ Καλιόστρου ἐξῆπλωθη ἀνέτως εἰς
τὴν πολυθρόναν του, ἐσταύρωσε τὰ πό-
δια εἰς μίαν στάσιν ποῦ δὲν ὠμοίαζε
καθόλου μὲ τὰς ἐκστατικὰς ἐκείνας, τὰς
ὁποίας ἐλάμβανεν ἐνώπιον τῶν θυμάτων
του, καὶ ἤρχισεν.

Ἀπῆντησα σὺν δρόμῳ αὐτῷ τὸ
παιδί, ποῦ ἤξευρα ὅτι ἦτον στήν ὑπηρε-
σίαν τοῦ δουκὸς Λωξέν. Ἐπειδὴ ἤθελα
νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ
δουκὸς, τὸ προσείκυσσα ὡς ἐδῶ. Μ' ἐν
μόνον μαγνητικὸν βλέμμα, μὲ ἡκολού-
θησεν ὡς νευροσπάστον, καὶ ἔπειτα τὸ
ἔκαμα νὰ ὀμιλήσῃ. Δὲν μού εἶπε τίποτα
σπουδαῖον περὶ τοῦ κυρίου του, παρὰ
μόνον ὅτι ἔχει κάποιον γράμμα του δεὰ
τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης. Ὁπωσδήποτε,

«Ὁ Καλιόστρου ἐξῆπλωθη εἰς τὴν πολυθρόναν»
(Σελ. 317 στ. γ'.)